

σκω λοιπόν, μητερούλα μου; Δεν θα είμαι πια μόνη; θα έχω την μητέρα μου; Έξημέρωνες. Το φως της αυγής έκαιε την λάμπαν να χωριστή και η Καμίλλη την έσβυσε.

—Κοιμήσου τώρα, μαμά, είπα, γιατί θα είσαι πολύ κουρασμένη. Έγώ πρέπει να κατέβω στην αυλή, γιατί οι πετεινοί μου με κράζουν. Τους άκους, τους φηγάδες;

—Όχι, άπεκρίθη ή κυρία Ριονοσί· δεκαπέντε μήνες κοιμούμαι, δεν νυστάζω πιά. Άρισέ με να έλθω μαζί σου. Αυτό θα με διασκεδάσει και θα με κάμει να ενδιαφερθώ δια την ζώην των άλλων.

—Τότε να σου φερσώ ψηλά παπούτσια, γιατί, ξέρεις, τα μεταξωτά σαρκίνια δεν είναι για την πρωινή δρασιά...

Έβροήθησε τότε την μαρκησίαν να φέρσει τα κυνηγετικά της υποδήματα και έπειτα κατήλθεν και οι δύο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

ΑΠΟ ΕΚΠΛΗΞΕΩΣ ΕΙΣ ΕΚΠΛΗΞΙΝ

Η περιουσία

Η Καμίλλη ώδήγησε κατ' αρχάς την μητέρα της εις τον έρνιδώνα.

Η νοικοκυρούλα ήτο γνωστοτάτη εις όλον αυτόν τον περσιών μικρόκοσμον.

«Εις όλον αυτόν τον περσιών μικρόκοσμον...» (Σελ. 118, στ. α')

Όταν έφθασε με την Όνωρίαν, κρατούσαν δύο κουτάδες γεμάτους τροφήν, πετεινά, κλωσές και κλωσσοπούλια την περιεκύκλωσαν με βίαν.

Μερικά ήμερα περιστερία επέταξαν εις τους ώμους της και εις το κεφάλι της, και αυτό το θέαμα διασκεδάσεν υπερβολικά την κυρίαν Ριονοσί, ή οποία ποτέ δεν το είχεν ιδή.

Η χαριτωμένη σιγή επανέληθη εις το μέρος της αυλής, το προσωρισμένον δια τας νήσας, οι όποιοι ανερχόμενοι τώρα εις τον σεβαστόν αριθμόν των τριακοσίων, διέσχιζαν κολυμβώσαι νοχελώς τα νερά της τάφρου.

Είχον εξημερωθή τόσο, ώστε μόλις παρεμείριζαν όσάκις ή Καμίλλη έκαιμεν εκεί τον περιπάτον της με την ώραίαν βαρκούλαν, την όποιαν είχε κατασκευάσει, ό Πέτρος με την βοήθειαν του κηπουρού και του Δυράν. Έπρεπε μάλιστα να κωπηλατή με προσοχήν δια να μη τας κυπά.

Ποητευμένη ή μαρκησία, έζητούσε πληροφορίας με ζωηρόν ενδιαφέρον.

—Μά γιατί αγοράσατε τόσα πουλιά; έρωτούσεν.

—Δεν αγοράσαμε, μητερούλα, τα βγάλαμε μαζί! Έλα να σου δείξω τες κλωσσομηχανές μου. Νά! υπάρχουν μέσα 'ς αυτές πεντακόσια αυγά που θα βγρύν σε τρεις ήμερες. Πρέπει να γεμίσω τη λάμπη, εινε ώρα.

—Και τί χρησιμοποιεί αυτή ή λάμπη;

—Διά να διατηρηή ζεστό το νερό, στην ίδια πάντοτε θερμοκρασί, δια την επώασιν. Το ζεστό νερό, βλέπεις, αναπληρεί έδω την θερμότητα της κόττας.

Έτσι μπορεί να βγάξη κνεις πολλά αυγά διαμιάς.

—Μά εινε θουμάσιον!

—Ίδές, μαμά! έδω μέσα άνατρέφονται τα πουλάκια. Έγω τώρα έκαιτον είκοσι, τα όποια θα μωρέσουν να βγρύν έξω, όταν τα άλλα, τα νεογέννητα, θα χρειασθούν τη θέσι τους.

—Όρσά! Μά τί τα κάμνεις όλ' αυτά, κόρη μου;

Φαντάσου ότι κατεσκευάζε και μία βαρκούλα.

—Παιγνίδι βέβαια...

—Καθόλου παιγνίδι. Βαρκούλα άληθινή, με τρεις θέσεις, με μία κόρρα μπροστά για το ψάρευμα, με τα κουπιά της, με όλα.

—Μά δεν πιστεύω να κάμате την τρέλλαν να μπήκατε σε τέτοια βάρκα!..

—Ω, πολλές φορές μάλιστα. Στην αρχή την έδοκίμασε ό Πέτρος με το Γιαννιό και με τον Δυράν. Πήδησαν μέσα, έσκυψαν, προσπάθησαν να την κάμουν ναναποδογουρισθή. Ξεβούρουν και οι τρεις κολύμπι και δεν έφοδούντο τίποτε! αλλά ή βαρκούλα δεν άναποδογύριζε με κανένα τρόπο. Άπό τότε κάθε μέρα, έκτός όταν ήτο πολύ καλός καιρός, κάμναμε δυο και τρεις φορές το γύρο του πύργου.

—Και τώρα που είσαι μονάχη; —Έξακολουθώ, αλλά δεν μου είναι πια τόσο διασκεδαστικό. Όλο τον καιρό συλλογίζομαι τον Πέτρο που δεν γράφει καθόλου...

Η φωνή της Καμίλλης ήλλοιώθη.

Άλλά δια να μη λυπήσει την μητέρα της, συνεκράτησε την συγκίνησιν της.

Μετά την καταστροφήν, ή άνεσις.

Έφθικαν εις το μέρος, όπου ήτο δεμένη ή βαρκούλα, Ένας μικροσκοπικός μώλος έπροχωρούσεν εις το νερόν της πλατείας τάφρου. Η βαρκούλα, χαριτωμένη, χρώματος άνοικτοπρασίνου και ροδίνου, έφερεν έμπρός το όνομα «ΕΛ-ΠΙΣ», από πίσω την χρονολογίαν της κλιθελυσεώς της και επάνω εις την κόρραν του ψαρεύματος τέτρηκα των άδελφών Π και Κ. Καλοδεμένη, πισσωμένη μέχρι της ισάλου γραμμής, πισσωμένη και από μέσα, ενέπνευε τσσην έμπιστοσύνην, ώστε ή μαρκησία ήσθάνθη έπιθυμίαν να την δοκιμάσει.

Έσυμφώνησαν να κάμουν ένα ώραϊον περίπατον με την βαρκούλαν περι την δύναν του ήλιου.

Κατόπιν επέστρεψαν δά να ιδούν τα κουνέλια, τα όποια έσκριτούσαν κατά εκατοντάδας, χωρισμένα κατ' ηλικίας εις τα διάφορα διαμερίσματα του «παλατιού» των, όλα εκβάλλοντα εις την αυλήν, όπου κάθε ηλικία είχε μικρόν περιφρακτόν μέρος εις το ύπαιθρον.

—Εινε πολύ έπικερδής αυτή ή κτηνοτροφία, ειπε σοβαρά ή Καμίλλη. Η τροφή των κουνελιών δεν στοιχίζει πολύ, μεγαλώνουν γρήγορα, εινε νόστιμα και πωλούνται εις καλήν τιμήν.

—Κερδίζετε λοιπόν όσα εθάνουν δια τα έξοδα του σπιτιού; ήρώτησεν ή μαρκησία.

—Ω, και περισσότερα! άπήνητησεν ή Καμίλλη.

—Απ' όλα έγινε έδω-πέρα ό Πέτρος. Έχει μία έπιτηδειότητα μοναδική.

(Έπειτα συνέχεια)

Η ΟΔΥΝΗ (Συνέχεια και τέλος. ίδε σελ. 104.)

Άλλ' οι πλήρεις χάριτος ρώθωνες και τα χείλη της έμαρτύρουν την λεπτοτέραν γυναικείαν τρυφερότητα, την ευγενεστέραν καλωσύνην. Η Όδύνη άκίνητος την παρετήρει, ότε δύο θαυμάσιοι φαισι όρθαλοι προσηλώθησαν επ' αυτής και βαθεία εγγχος φωνή είπεν:

—«Έλα λοιπόν μέσα, παιδί μου, τόσον καιρόν σε περιμένω!»

Έκπληκτη ή Όδύνη είσηλθε ποτέ δεν της είχαν άπευθύνει τέτοια λόγια! Αίφνης δύο βραχιόνες την άγκάλιασαν, ή άγνωστη γυναίκα την εκάθισεν επί των γονάτων της, την έφιλησε και είπεν:

—«Άγαπητή μου Όδύνη! Έπρεπε τέλος να μ' εύρης; έγώ δεν ήμπορούσα να σε ζητήσω, διότι ποτέ δεν πηγαινω εις εκείνους οι όποιοι δεν με προσκαλούν. Είμαι ή μητέρα Υπομονή και κάθημαι έδω. Άκούω πάντοτε και ποτέ δεν κοιμούμαι. Η λίμνη μου φέρει τας φωνάς εκείνων, οι όποιοι με καλούν. Συχνά, πολύ συχνά, πηγαινω επί τα ίχνη σου, αλλά δυστυχώς όχι πάντοτε».

Η ρυτίς του μετώπου της έγινε βαθυτέρα. Η Όδύνη έκρυψε την κεφαλήν επί του μητρικού της στήθους.

—«Ω έλα, μείνε πάντοτε μαζί μου!» την παρεκάλεσε χαμηλωφώνως.

—«Όχι, παιδί μου, όταν με φωνάζεις, τότε θα έρχομαι, και άρα είμαι κουρασμένη, έρχου να μ' εύρισκεις σύ. Έγώ έχω να γράψω το βιβλίον της ζωής ή εργασία αυτή με άπασχολεϊ πολύ».

Η μικρούλα Όδύνη έμεινεν όλην την νύκτα πλησίον της φρονίμου μητέρας και το πρωϊ άνεχώρησε δυναμωμένη. Οι άγροί ήσαν καταπράσινοι και άνθισμένοι, ήτο ή εποχή του θερισμού. Ο Όδύνη παρατήρησε τας παπαρόνας και έσκέσθη: «Καιμένα λουλούδια! τώρα άνθειτε χαρωπά και λάμπετε εις τον ήλιον και έντούτεις σήμερον θα σάς ξεριζώσουν!»

Μία ώραία κόρη έστέκετο μόνη έν τῷ μέσω του άγρου, και έθερίζει γρηγορότερα και από τρεις άνδρας.

—«Καλημέρα, χλωμή μου κοριτσάκι, έφώναξε πονηρά, έλα να με βοηθήσεις».

Και συγχρόνως έτρεξε προς την Όδύνην, ένῶ αι πλεξούδες της εκυμάτιζαν εις τον άέρα, και τα γαλανά της μάτια έγελοῦσαν όπως αι ίλιραί ακτίνες του ήλιου.

—«Μά ποιά είσαι λοιπόν; ήρώτησεν έκπληκτη, όταν είδε τους σκοτεινούς όφθαλμούς της Όδύνης.

—«Είμαι ή Όδύνη, και πρέπει πάντοτε να περιπλανώμαι» και σύ ποιά είσαι;

—«Είμαι ή Έργασία, δεν το βλέπεις;

Δεν βλέπεις πόσον είμαι υγιής και τί δυνατά χέρια που έχω;»

Και λέγουσα αυτά, ήρπασεν εις την άγκάλιαν της την Όδύνην, ώσαν να ήτο μωρό παιδί και ήρρισε να τρέχει, γελάσα και φωνάζουσα με χυάν.

Έλαφρόν ρόδιον χρώμα διεχύθη επί του προσώπου της Όδύνης, ή όποια είπε χαμογελάσα:

—«Έλα μαζί μου. Έγώ δεν πρέπει ποτέ ν' αναπαύομαι, και έντούτεις είμαι συχνά τόσον κουρασμένη!»

—«Αυτό δεν είναι δυνατόν, άγαπητή μου άδελφούλα, διότι έγώ πρέπει να κοιμώμαι, δια να είμαι πάλιν δροσερά την επομένη. Άλλά κ' έγω εύρισκομαι παντού και πρέπει να γελώ, και εάν έβλεπα πολόν καιρόν τα μάτια σου, τότε το γέλιο μου θα έσβυνε. Άλλ' άρα με φωνάζεις, θα έρχομαι και θα μένω εκεί απ' όπου σύ θα φεύγεις, δια να δίδω πάλιν την υγείαν εις τους άνθρώπους.»

Και ή Όδύνη εξηκολούθησε την πορείαν της προς την λαμπυρίζουσαν πρωϊαν, δια μέσου του κόσμου. Άλλ' ή Υπομονή και ή Έργασία έτήρησαν την ύπόσχεσιν των και έγιναν οι πιστοί της σύντροφοι. Συχνά συνθηροίζοντο το έσπέρας εις την οίκίαν της λίμνης, και εδιάβαζαν ή έγγραφαν μαζί το βιβλίον της ζωής.

KARMEN SYLVA

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

Άγαπητοί μου,

ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ, ό Δεληγιάννης, ένας από τους πιο τετραπέρατους πολιτικούς της Ελλάδος, έλεγεν ότι τα παιδιά εινε το βαρόμετρο της πολιτικής καταστάσεως. Πηγαινουν πάντα με το ρεύμα. Αν φωνάζουν «ελλά», θα βγῆ ή «ελλά». Αν φωνάζουν «κορδόνι», θα βγῆ το «κορδόνι». Τα παιδιά που παίζουν εις τον δρόμον, αντιπροσωπεύουν το γνήσιον φρόνημα όλης της γειτονιάς, όλης της πόλεως, όλης της Ελλάδος, όλου του Έλληνισμού. Διά να το μάθης, δεν έχεις παρά να τα έρωτήσεις.

Αυτά έλεγεν ό μακαρίτης Δεληγιάννης. Και τα ένθυμήθηκα αυτές τας ήμερας που βλέπω εις τους δρόμους τόσα παιδιά και παιδάκια φανατισμένα με τα κόμματα, να φωνάζουν άλλα «Ράλλαρως» και άλλα «Βενιζέλαρως». Ρά, ρά! και βέ, βέ βέ! Δεν ένδιαφέρομαι ποιος θα έπιτύχη εις τας εκλογάς, δια να εξετάσω τί όνομα φωνάζουν περισσότερον τα παιδικά στόματα,

με ποιον κόμμα εινε τα περισσότερα παιδιά. Έκείνο που μ' ένδιαφέρει είναι αυτή ή πολιτικομανία των παιδιών. Δεν εινε μόνον τα παιδιά του δρόμου που φωνάζουν, που τρέχουν εις τας διαδηλώσεις, που στολίζονται με εικόνας και με σύμβολα και που μουντζουρώνουν τους τοίχους μ' έπιγραφάς. Εινε και πολλά παιδιά, ναικοκυρούπουλα, μαθηταί. Και δεν εινε μόνον παιδιά μικράς ηλικίας, αι εκδηλώσεις των όποιων έχουν χαρακτηρησά παιγνιδιού. Εινε και παιδιά μεγαλύτερα, έφηβοι, νεοί. Αυτοί δεν παίζουν. Ένθουσιάζονται με όλην των ιην σοβαρότητα. Όμιλούν σάν μεγάλοι, και οι μεγάλοι πολλάκις τους ακούουν με προσοχήν. Διότι πολλοί εινε έξυπνοι, ζωηροί, ευγλωττοι, ένήμεροι εις τα πολιτικά, γνωρίζοντας όλας τας λεπτομερείας...

Και να σάς είπω την αλήθειαν; Αυτό με λυπεί πολύ. Δεν θα ήθελα να έδλεπα παιδιά τόσον πολιτικομανή. Δεν θα ήθελα να τα έβλεπα από αυτήν την ηλικίαν να γυμνάζονται εις τον άχαριν ρόλον του εκλογέως-κουμπάρου ή του υποψηφίου δημαγωγού. Δεν θα ήθελα να τα έβλεπα να χάνουν τον καιρόν των με το να διαβάσουν τα κύρια άρθρα και τας έκλογικας ειδήσεις των εφημερίδων. Ούτε να γυρίζουν εις τους δρόμους και τα εκλογικά κέντρα, συγχρωτιζόμενοι με τους μπράβους και τους άλλους παλχανθρώπους των διαφόρων κομμάτων. Αυτό εινε μία διασθορά από τας χειροτέρας. Και όσση κακή έντύπωσιν μου κάμνει ένα παιδί που κλπίζει, ή χαρτοπαίζει, τόσοη μου κάμνει και ένα παιδί που συζητεί πολιτικά και ακολουθεί τας διαδηλώσεις. Μευ εινε αδιάφορον άν από αυτό έχουν ώφέλειαν οι πολιτικοί και άν ήμπορύν να εξάγουν συμπεράσματα ως του μακαρίτου Δεληγιάννη. Εκείνο που θα ήθελα, ήτο να έλειπεν αυτού του είδους το «βαρόμετρον». Τα παιδιά δεν πρέπει νακατεύωνται εις τα πολιτικά. Τα μικρότερα ως έχουν άλλα παιγνίδια. Τα μεγαλύτερα ως έχουν άλλας ασχολίας. Υπάρχουν τόσα ώραϊα δια την ηλικίαν των! Υπάρχουν τόσα πράγματα και ζητήματα του κύκλου των, δια τα όποια ήμπορύν να ένθουσιάζωνται και να φανασιζονται! Η πρόωρος πολιτικομανία εινε σύμπτωμα κάκιστον. Το παιδί που πάσχει από αυτήν, σημαίνει ότι δεν τραβῆ καλόν δρόμον. Είμπορεί να φοβήθη κνεις ότι δεν θα κυττάξη ήσυχά την δουλειάν του, δεν θα μάθῆ, πολλά γράμματα, δεν θα εξασφαλίση, εργασιάν και στάδιον, αλλά θα γινή ένας όκηρός, ένας άμαθής, ένας κατεργάρης, όπως αυτή που άφοσιώνεται εις τα κόμματα και χωρίς καμμίαν άξίαν, ζουιν εις βάρος του Δημοσίου.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΔΩΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Κατόπι διέταξε μίαν από τας χωρικής να ζώση τὸν νέον ἰππότην μετὰ τὸ ξίφος του, τὸ ὅποιον ἐκείνη ἔκαμε μετὰ τὴν μεγαλειότητα σοδορότητα, διότι ἡ ἀνάμνησις τῆς γοργότητος μετὰ τὴν ὀπιανὸν ὁ Δὼν Κιχώτης εἶχε τιμωρήσῃ τὸν αὐθάδη ἐκείνον ἀγωγιάτην καὶ ἡ ἀταραξία του ὑπὸ τὴν χάλαζαν τῶν πετρῶν, τῆς ἀφῆρεσε κάθε διάθεσιν ἀκαίρου ἰλαρότητος. Ἡ σύντροφός της τοῦ ἔδεσε τοὺς περονιστήρας του, ἐκείνος δὲ ἠὺχαρίστησε καὶ τὰς δύο θερμοὺς καὶ πομπωδῶς. Μόλις δὲ τοῦ ἔφεραν τὸν Ἀγαυοῦντά, τὸν ὁποῖον ἐσέλλωσαν γρήγορα γρήγορα, ὁ Δὼν Κιχώτης ἠσπάσθη τὸν πανδοχεῖα καὶ τῷ ἐξέφρασε τὴν πολλὰς καὶ στομφοῦδας εὐχαριστίας, διότι εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ τὸν κάμῃ ἰππότην, ὥστε ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος δὲν ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ πληρωμὴν δι' ἑα εἶχαν φάγῃ τὸ ἄλογον καὶ ὁ καθάλλαρης, ἐγάρη δὲ εἰλικρινῶς ὅταν τοὺς εἶδε νὰ πομακρύνωνται, τὸν ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἐφημέρωνεν ἡ αὐγή, δροσερὰ καὶ ροδοχρῶς, ὅταν ὁ Δὼν Κιχώτης ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ πανδοχεῖον καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν τοῦ κελήτος του πρὸς τὸ μέρος τῆς οἰκίας του. Τῶντι, ἔσον ἀνυπόμονος καὶ ἂν ἦτο νὰ ἐξακολούθησῃ χωρὶς ἀναβολὴν τὴν περιπλάνησιν του τῶρα ποῦ ἐχειροτονήθη ἰππότης, ἐνεθυμήθη τὴν συμβουλὴν τοῦ πανδοχεῖου διὰ τὰ χρήματα καὶ τὰς πρὸς ἑαυτὸν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ, πρῶτα εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ παραλάβῃ. Ἐκτός τούτου ἠθέλε νὰ προμηθευθῇ καὶ ἕνα ἰπποκόμον, διὰ νὰ τὸν συνοδεύῃ εἰς τὰ ταξείδια του. Ὅλοι εἰ πολαὶ ἰπποταὶ ἠκολούθειν ἀπὸ ἕνα ἰπποκόμον. Κ' ἐπειδὴ ἤξευρεν εἰς τὴν γειτονίαν του ἕνα πτωχὸν χωρικὸν μετὰ γυναῖκα καὶ

πολλὰ παιδιά, ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ἀκριβὲς ὁ ἄνθρωπος ποῦ τοῦ ἐχρειάζετο. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ ἀπελπισία καὶ ὁ τρόμος ἐβασιλευον εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Δὼν Κιχώτου ἀπὸ τῆς ἐξαρνητικῆς καὶ ἀνεξηγήτου ἐξαφανισεῶς του. Αἱ δύο δυστυχεῖς γυναῖκες, ἡ οἰκονόμος του καὶ ἡ ἀνεψία του, ἐκμηχαν ὡς τρελλαί. Ἐφάξαν, ἠρσύνθησαν, ἠρώτησαν παντοῦ, ἀλλὰ εἰς μάτην. Καὶ ἐπιτέλους ἐμάντευσαν σχεδὸν τί θὰ συνέβῃ.

— Αὐτὸ ποῦ σᾶς λέγω, αἰδουσιώτατε, ἔλεγον ἡ οἰκονόμος πρὸς τὸν ἐφημέριον Περζέ, ὁ ὅποιος εἶχεν ὑπάγῃ τὴν ἐπαύριον, ὡς γείτων, μετὰ τὸν κύρ-Νικόλαν, τὸν κουρέα-χειρουργόν, δὲ νὰ μάθουν νεώτερα ὅσον εἶμαι βεβαίᾳ ὅτι ζῶ καὶ ὑπάρχω, ἄλλο τόσο εἶμαι βεβία ὅτι ἐκείνα τὰ παλιὰ βιβλία, τὰναθεματισμένα, ποῦ τὰ ἐδιάβαζε νύκτα-μέρα, ἐτρέλλαν τὸν ἀρέντη μου.

— Ναι, προσέθεσεν ἡ ἀνεψία καὶ

«Ἐβόηθησαν τὸν δυστυχῆ ἰππότην...» (Σελ. 120, στ. γ')

μοῦ κἀφοφίνεται πολὺ, αἰδουσιώτατε, ποῦ δὲν ἐφροντίσαμε ποτὲ νὰ διαβάσωμε μερικά, γὰ νὰ ἴδομε τί γράφουν. Μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ τὰ κάψωμε.

— Αὐτῆς τῆς γνώμης εἶμαι καὶ ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ ἐφημέριος. Θὰ κάμω καλὰ νὰ ἔλθω αὐριο τὸ πρωὶ καὶ νὰ πάρωμε τὰ μέτρα μας γι' αὐτὰ τὰ βιβλία, πρὶν μᾶς κάμουν κανένα χειρότερο.

Ἐνῶ ὠμιλοῦσιν, ἐκτύπησεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ἕνας χωρικός ἀπὸ τὸ ἴδιον χωρίον. Ἦρχετο νὰναγγεῖλῃ ὅτι ἤυρεν εἰς τὸν δρόμον τὸν δυστυχῆ πλανόδιον ἰππότην εἰς ἐλσεινὴν κατάστασιν, καὶ ὅτι τὸν ἐ-

βόηθησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι του, ἀναβιάσας αὐτὸν εἰς τὸ γαϊδοῦρι του, διότι ὁ κελῆς δὲν εἶχε πλέον δυνάμεις νὰ προωρῆσῃ. Ἐτὸ βάρος τοῦ ἰπποῦ τὸν συνέτριβε, φαίνεται ἰσχυρότερος παρὰ ποτὲ καὶ ὁ χωρικός ἠναγκάσθη νὰ τὸν σύρῃ ἀπὸ τὸν γαϊδόν. Ὅσον διὰ τὴν ἰππέα, καὶ αὐτὸς δὲν ἦτο εἰς καλλίτερον κατάστασιν, διότι φαίνεται, τὸν εἶχαν κἀκουρεταχειρισθῆ πολὺ κατὰ κτηνώδεις ἀγωγιάται, τοὺς ὁποίους συνήνησε καθ' ὅσον.

— Δὲν σᾶς τῶλεγα; ἀνέκραξε ἡ οἰκονόμος. Ὁχι, τὰ κατοραμένα βιβλία! Ὁρμησαν ἔξω εἰς τὴν αὐλήν.

— Ἐμπρός, ἀρέντη, εἶπεν ἡ οἰκονόμος πρὸς τὸν Δὼν Κιχώτην, κατεβήτε ἀπ' αὐτὸ τὸ γαϊδοῦρι καὶ ἔλατε νὰ πέσετε στὸ κρεβάτι σας. Ἐχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι καὶ περιποίηση.

Ἐβόηθησαν τὸν δυστυχῆ ἰππότην νὰ πεζεύσῃ καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ κρεβάτι του. Καὶ ὅταν συνῆλθεν ὀλίγον καὶ ἠμπόρεσε νὰ ἐμιλήσῃ, τοὺς διηγήθη ὅτι εἶχε πέσῃ ἀπὸ τὸν ἵππον του, ἐνῶ ἐμάχχετο ἐναντίον δέκα γιγάντων, τῶν πλέον κακοποιῶν ποῦ ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον!

— Μπα, μπα; ἔκαμεν ὁ ἐφημέριος. Εἶνε λοιπὸν ἀνακατωμένοι στὴν ὑπέθεσι καὶ γίγαντες; Ποῦ καλὰ! αὐριο βράδυ τὰ καίμε δλα!

Ὁ Δὼν Κιχώτης δὲν ἔδωσε καμμίαν προσοχὴν εἰς αὐτὰ ποῦ εἶπεν ὁ ἐφημέριος. Ἦτο πάρα πολὺ κουρασμένος καὶ τὸ μόνον ποῦ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ἦτο νὰ φάγῃ ὀλίγον καὶ νὰ κοιμηθῇ. Ὁ χωρικός ὅμως διηγήθη ὅλας τὰς λεπτομερείας ποῦ ἤξευρε, πῶς δηλαδὴ εἶρε τὸν Δὼν Κιχώτην κατακείμενον ὡς πτώμα εἰς τὴν μέσσην τοῦ δρόμου καὶ πῶς τ' ἀσυνάρτητά του λόγια περὶ πύργων, ἰπποσιῶν, πυργωδοσιῶν καὶ γιγάντων, τὸν ἔκαμαν νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι ὁ δυστυχῆς εὐπατριδῆς δὲν τὰ εἶχε σωστά.

Ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ κουρέας ἐκράτησαν τὸν λόγον των. Ἐπήγαν πρῶτ-πρῶτ καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ τὴν οἰκονόμον τὸ κλεῖδι τοῦ μικροῦ δωματίου, ὅπου ὁ Δὼν Κιχώτης εἶχε τὰ βιβλία του. Ἡ οἰκονόμος ἐπρότεινε νὰ ρίψουν ἀπὸ τὰ παράθυρον εἰς τὴν αὐλήν ὅλα τὰ βιβλία ἀ-

νεξαιρέτως καὶ ἀδιακρίτως, νὰ τοὺς βάλουν φωτιά καὶ νὰ τὰ καύσουν μέχρι τοῦ τελευταίου ὁ ἐφημέριος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἦτο λόγιος ἄνθρωπος, δὲν συγκατετέθη νὰ ἐνεργήσουν τὸσον βαναύσως, ἀλλ' ἐπέμεινε ἀπολύτως νὰ διαβάξῃ, πρῶτα τὸν τίτλον κάθε βιβλίου, ἐφ' ὅσον τὰ ἐπαίρηνεν ἕνα ἕνα ἀπὸ τὸ ράφι ὁ κύρ Νικόλας καὶ τοῦ τὰ ἐδίδεν.

Τὸ πρῶτον ποῦ ἐζήτησεν, ἦτο ἕν ἔργον παλαιόν, εἰς τέσσαρας τόμους, τὸ πρῶτον αὐτοῦ τοῦ εἶδους ποῦ εἶχε τυπωθῆ εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Διὰ τοῦτο ὁ ἐφημέριος τὸ ἔβαλεν εὐλαβῶς κατὰ μέρος. Τὸ δευτέρον ὅμως ἦτο ἀπομίμησις χωρὶς καμμίαν ἀξίαν καὶ τὸ εἶδεν εὐθὺς ἅμα τὸ ἠνοῖξε.

— Πάρε το, καλῆ μου κυρία οἰκονόμο, εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκα, ἀνοῖξε τὸ παράθυρο καὶ πέταξέ μου το εἰς τὴν αὐλή. Ἄς γίνῃ τὸ θεμέλιον τῆς πυρᾶς ποῦ θανάψωμε μετ' ὀλίγον.

Ἄλλα πολλά, τῆς αὐτῆς φύσεως βιβλία, ἠκολούθησαν τὸ πρῶτον, καὶ ἡ οἰκονόμος, ἐνθουσιασμένη ποῦ ἀπηλάσσετο τοῦ κόπου νὰ τὰ κουβαλήσῃ κάτω, τὰ ἐπετοῦσεν ἀπὸ τὸ παράθυρον μετὰ τὴν μεγαλειότητα προθυμίαν.

Ἄφου ἐπεθεώρησαν ὅλην τὴν βιβλιοθήκην, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δὲν ἐξεχώρισαν

παρὰ ὀλίγα μόνον βιβλία, ἀξία σωτηρίας διὰ τὴν πραγματικὴν των ἀξίαν, κατὰ δικάσαντες ἀμελετικῶς ὅλα τὰ ἄλλα, κατέβησαν εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου περιχάρης ἡ οἰκονόμος τοὺς ἔβαλε φωτιά. Οὕτως ἐτέλειωσαν τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ὁ ἰππότης εἶχε σωρεῖσθ, εἰς τὴν βιβλιοθήκην του ὡς θησαυρὸν πολυτίμον.

Μετὰ τ' ὀλοκαύτωμα τοῦτο, ἡ ἀνεψία καὶ ἡ οἰκονόμος ἤρχισον νὰ νηυσυχοῦν διὰ τὰς συνεπείας. Τί θὰ ἔκαμνεν ὁ Δὼν Κιχώτης ὅταν θὰ ἐγίνετο καλὰ, θὰ ἐσηγώνατο ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ δὲν θὰ εὗρισκε τὰ βιβλία του; Ἐσκέφθησεν λοιπὸν ὅτι τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχαν νὰ κάμουν ἦτο νὰ κτίσουν, νὰ ἐξαλείψουν τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης καὶ νὰ ἐπινοήσουν

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἱστορικὸν ρόπτρον

Ἡ ἀγρία αὐτὴ μορφή εἶνε ἀπλούστατα τὸ γάλκινον ρόπτρον μιᾶς θύρας. Εὗρισκεται ἐπὶ τῆς βορείου εἰσόδου τῆς Μητροπόλεως τοῦ Durham. Ἄλλην φορὰν, κάθε ἐγκληματίας καταδικαζόμενος ὑπὸ τῆς ἐξουσίας καὶ καταθῶνων νὰ δρᾷσῃ αὐτὸ τὸ ρόπτρον, εὗρισκετο ἐν ἀσφαλείᾳ. Κανείς δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸν συλλάβῃ.

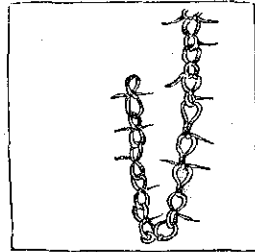
Βασιλικὸς βραχίον

Ἐν μέλος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἀγγλίας τοῦ ὀποῖου δὲν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα, ἔχει ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος τὸν θαυμάσιον αὐτὸν σιγματισμὸν, τὸν ὅποιον

βλέπετε εἰς τὴν ἀπάναντι εἰκόνα. Εἶνε ἀληθὲς ἀριστοτέλεσμα μετὰ πολλὰ χρώματα, ἐκτελεσθὲν ὑπὸ εἰσικῶ καλλιτέχνου Ἰάπωνος.

Περίεργον περιλαίμιον

Τὸ περιλαίμιον αὐτὸ εἶνε σιδηρῶν καὶ γεμάτων ἐξοχῶς μυτερὰς. Εἰς πολλὰ μέρη τοῦ Μεξικῶ, ὅταν ἕνας ἄνδρας χάσῃ τὴν γυναῖκά του, ἡ μὴ γυναῖκα τὸν ἄνδρα τῆς, ὁ γῆρος ἢ ἡ χήρα φορεῖν εἰς τὸν λαιμὸν τὸ κόσμημα αὐτὸ ἐπὶ ἕν ἔτος, διότι ἔχουν τὴν πρόληψιν ὅτι βασιανίζόμενοι, λυτρώνουν ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας του τὸν νεκρὸν καὶ τῷ ἀνίστην τὸν παρᾶδεισον.

Ἐβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α'.) Ἐφθαρμένη Ἐπιγραφή

(Ἐορτὴ ὑπὸ τοῦ Παοδισίου Πηγηοῦ)

Η. ΕΝ Α..Ν

Ζητεῖται νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἐπιγραφή αὐτή.

β') Παίγνιον

Ἐορτὴ ὑπὸ τῆς Κραυγῆς Νίσης

Table with 5 columns and 3 rows containing letters: BI, ΛΑ, ΜΟ, ΜΕ, ΤΙ, Α, ΚΡΟ, ΠΟΥ, ΣΙΣ, ΚΡΗ, ΓΑΣ, ΣΥΛ, ΝΩ, ΜΙ, ΚΟ

Νὰ συναρμολογηθῶσιν οἱ συλλαβαὶ οὗται ὥστε νὰποτελεσθῶσιν τέσσαρα ψευδώνυμα τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ μίαν λέξιν ἕκαστον.

Ἀήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μετὰ μίαν δεκάραν ἢ μετὰ ἕνα δελτακτικὸν γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶσιν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον θάποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύσεις ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 12ου φύλλου

α') Νους ὄρα καὶ νους ἀκούει. — β') Ἐβραῖοι, Φοῖνικες, Βαβυλώνιοι, Ἀσσύριοι,

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΙΚΡΑΜΕΝΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Μόλις γυρίσαμε απ' την εκκλησία με χίλιες ευχές στο στόμα. Προσπαθούσαμε...

«Έλα, κάθισε λίγο να σου φέρω» του είπα. Μπήκε, και κάθισε στην αψίδα...

Φουστανέλλα του Βύρωνα

ΒΙΟΠΑΛΑΙΣΤΑΙ

Είπε νύξ άσέληνος. Μεγάλη σχεδία, πλήρης φελλάχων άνθρακένω, προσεγγίζει...

Διά διπλής γεφύρας συγκοινωνεί το άμρόπλιον με τών σχεδίων. Μία σάνις...

ΤΟ ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΓΜΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Πώς με μι' άπειρη γλυκάδα τραγουδάει το μικρούλι κυματάκι κάτω στην άκρογιαλιά!

ΔΥΣΙΣ

Πώς θερμαίνει την ψυχή μου και μαγαίνει το πουλί, π' άρχινάει έρωταμένο να σε ψέλλη, ω χαρουγιά!

Πώς φουσάει τ' άγεράκι και κουνάει τα κλαδιά, και σαν άτακτο παιδάκι, μου χαλάει τα μαλλιά!

Και πώς χαίρεται όλ' η πλάσι, πώς κουνιέται, πώς κουνιέται το δένδρι! Ω! μικρό μου εκκλησάκι, μεσ' στα δένδρα...

Ουίλλης

ΕΛΠΙΔΕΣ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

Κάθε βράδυ που πάω να κοιμηθώ, όταν είναι καλός καιρός κάθηναι λίγη ώρα άκκουμπισμένος στο παράθυρο και θαναμάζω το ωραιότατο θέαμα.

Άκκουμπισμένος εις το παράθυρο ρεμβάζω... Μακράν εις τούς ύψηλους και σκοτεινούς ρομβώδες της Άγίας Σοφίας...

πόσον συγκινητικά εινε αυται αι σελίδες της ιστορίας μας! Σελίδες λύπης και δόξης. Έκει ή φαντασία πετά, και σκέπτεται...

Δωδωναίος

ΔΥΣΙΣ

Περπατώντας στην ταράτσα, με δύο αγαπημένες μου φίλες, έκυττάζαμεν τον δύοντα ήλιον.

Τα μικρά-μικρά συννεφάκια που εινε στο κατω μέρος, γίνονται άσημνια, ένφ το άλλο μέρος του ουρανού εινε κατάχρυσον, τα πρόσωπά μας νομίζει κανείς ότι εινε από χρυσάφι, τριγύρω μας τα βουνά γίνονται κατάχρυσά, όπως και όλα τα άλλα πράγματα.

Δούμισσα του Δάνται

ΚΑΘΗΣΥΧΑΣΤΙΚΟΝ

Ένας άγγλος εις την Κεϋλάην, θέλων να κάμη λουτρόν, παρεκάλεσεν ένα ιθαγενή να του δείξη έν μέρος του ποταμού ελεύθερον από κορκοδείλους.

«Κροκοδείλους φοβάται καρχαρία» άπήνησεν ο άγαθος Σιγγαλέζος. «πάρα πολυ καρχαρίας εδώ!»

Νέλλε

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μαμά. — Τάχη, μην κάνεις άτακτα σήμερα που μεταλαβες, γιατί δεν κάνει να σε δείρω... Ο Τάκης: — Μα το ξέρω, μαμά, και γι' αυτό δεν φοβάμαι... Έστάλη υπό της Κραυγής Νίκης

ΤΟ ΝΕΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1912

Οι όροι μεταβάλλονται

Διά να έχη περισσότεραν ζωηρότητα κ' ενδιαφέρον το Δημοψήφισμα προς ανακήρυξιν των ωραιότερων ψευδωνύμων του έτους, άπεφάσισα να τροποποιήσω τους όρους του ως εξής:

Θά γίνονται τέσσαρες ψηφοφορίαι κατ' έτος. Αί μιν τρεις πρώται προς ανακήρυξιν υποψηφίων ψευδωνύμων, (μία διά τα ψευδώνυμα της πρώτης τριμηνίας, άλλη διά τα ψευδώνυμα της δευτέρας και άλλη διά τα ψευδώνυμα της τρίτης) ή δε τετάρτη και τελευταία οριστική.

Από τα ψευδώνυμα της πρώτης τριμηνίας, έπειτα της δευτέρας και τέλος της τρίτης, θάνακηρύσσονται ως υποψήφια είκοσι κάθε φοράν, όσα θά πλειονοψηφούν κατά τας μερικάς ψηφοφορίας. Ούτω θά έχωμεν εις το τέλος έξήκοντα έν όλω υποψήφια ψευδώνυμα και μεταξύ αυτών και μόνον θά γίνεται ή τελευταία οριστική έκλογή, ή όποια θάνακηρύξη τα δέκα καλλίτερα προς βράδευσιν.

Βραβεία έκλογών κατά τας τρεις πρώτας μερικάς ψηφοφορίας δεν θάπονώνονται. Μόνον θά ανακηρύσσονται οι υποψήφιοι. Εις την τελευταίαν όμως ψηφοφορίαν θά βραδώνονται και οι έκλογείς λαμβανόμενων έν όριον και των τεσσάρων τριμηνιαίων και άθροισμένων όλων των ψηφών, τας όποιάς έχει λάβη και κατά τας τέσσαρας ψηφοφορίας (και κατά τας μερικάς και κατά την οριστικήν), έκαστον έν των αναγεγραμμένων εις τα ψηφοδέλτια αυτά ψευδωνύμων.

Ο αριθμός του άθροίσματος τούτου θά όρξη την θέσιν του διαγωνιζομένου διά βράδευσιν έκλογέως. Επομένως συμφέρον όλων εινε να λαμβάνουν μέρος και εις τας τέσσαρας ψηφοφορίας, διότι τότε έχου την μεγαλύτεραν πιθανότητα να επιτύχουν ως έκλογείς. Επειδή δε κατ' αυτό το σύστημα θάπονώνονται εις το έξής τα βραβεία των έκλογέων, τα ψηφοδέλτια δεν εινε ανάγκη να αναγράφουν τα ψευδώνυμα κατά τάξιν προτιμήσεως, όπως μέχρι τούδε, αλλά κατά σειράν αλφαβητικήν.

Βραβεία Ψευδωνύμων και Βραβεία Έκλογέων θάπονώνονται τα ίδια που άπενεμήθησαν και φέτος, τόμοι άξίας έν όλω διακοσίω δραγμαίων. [Τά γνωρίζετε από τα Αποτελέσματα του προηγούμενου φύλλου, θα τα επαναλάβω δε εις την προκήρυξιν της τελευταίας ψηφοφορίας.] Επίσης θά δικαιούνται να λαμβάνουν μέρος εις το Δημοψήφισμα ως έκλογείς, όσοι μιν όλιο όσοι έχου ψευδώνυμον έγκειρισμένον και ισχύον, επί πληρωμής δε λεπτῶν 10 οι άνευ ψευδωνύμου συνδρομηταί και τάδεκτα των, και λεπτῶν 30 οι κατά φύλλον άγορασταί. Έκλέξιμα δε ψευδώνυμα θά εινε όσα θά εγκρίνονται εις την οικείαν στήλην της άλληλογραφίας κατά τας τρεις πρώτας τρι-

Αλληλογραφία της „Διαπλάσεως“

Αθήναι, 38, όδου Εβριπίδου την 29 Φεβρουαρίου 1912

«ΠΟΥ εινε του Αφρόδιου τα σημαντικά ποιήματα; Που εινε του Φαιδρού Αδάμαντος τα χωριάτικα διηγήματα; Τι γίνονται και δεν σου στέλλουν; Μην μεγάλωσαν;...» Αυτά έρωτά ο Έσπερος—αυτά έρωτά κι' εγώ.

Βεβαίως, Γενναίωμυχε Ήπειρώτα, εμπορείς να λαμβάνης μέρος εις όλ' αυτά και σε δέχομαι μετά πάσης χαράς. Χρήματα εμπορείς να μου στέλλης διά ταχυδρομικής επιταγής από το πλησιέστερον ταχυδρομικόν γραφείον, όσάκις σου δίδεται ευκαιρία.

Τριανταφυλλάκι, διά το «Θέατρον» του κ. Εσνοπούλου εμπορείς βεβαίως να έγγραφής από τώρα. Αί έγγραφαί ήρχισαν. Η δε Άγγελια έξεδόθη ένα μήνα πριν, διά να έχου καιρόν, όσοι θέλουν ναποκητήσουν τα βιβλία, να όικονομήσουν τα χρήματα, διότι, ξεύρεις, όλιο δεν τα έχου πρόχειρα. Όσοι όμως τα έχου, δεν εινε ανάγκη να περιμένουν την τελευταίαν ήμέραν της προδησίμας.

Αυτό εινε άληθεια, Καμίλλη Ριονσαί, δεν υπάρχει μαρτυρούμενος άνθρωπος που να μην υπήρξε συνδρομητής μου και αναγνώστης μου. Όσοι άκούονται σήμερα, εις όλα τα στάδια, από εδώ έπέρασαν, από εδώ έγραψαν.

Η ανταλλαγή έγεινεν, Έκκεντρικέ, δεν εινε ανάγκη να στείλῃς άλλο τετράδιον. Σού εύχομαι να επιτύχῃς εις τας εισαγωγικάς σου

μηνίας έκάστου έτους, διότι διά τα ψευδώνυμα της τετάρτης (τα όποια εινε πάντοτε όλιγίστα), δεν θά γίνεται ιδιαίτερα ψηφοφορία προς ανακήρυξιν υποψηφίων, άλλ' ή γενική και τελευταία θά περιορίζεται μεταξύ των 60 ψευδωνύμων, τα όποια θάνακηρύσσονται υποψήφια με τας τρεις πρώτας ψηφοφορίας.

ΔΙΑ ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΗΣ Α' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ ΤΟΥ 1912

Συμφώνως προς τάνωτέρω, προκηρύσσεται σήμερα ή πρώτη μερική ψηφοφορία προς ανακήρυξιν 20 υποψηφίων από τα ψευδώνυμα της Α' τριμηνίας του 1912.

Από τα ψευδώνυμα δηλαδή, —νεά ή ανανέωσις— όσα έφάνησαν εις τας «Εγχοίσεις Ψευδωνύμων» της Άλληλογραφίας από 1ης Δεκεμβρίου 1911 μέχρι τέλους Φεβρουαρίου 1912 (φυλλάδια 1—13) έκαστος θά έκλέξη δέκα, τα κατά την γνώμη του ωραιότερα, και θά μου τα στείλῃ γραμμένα κατ' αλφαβητικήν σειράν εις ψηφοδέλιον επί άπλου γράφου γραφής, μεγέθους τετάρτου της κόλλας, συντεταγμένον ως έξής:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ Α' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ ΤΟΥ 1912

του (ή της)..... [Γράφε εδώ το όνομά σου και, άν έχῃς, το ψευδώνυμόν σου.]

Έκ των Ψευδωνύμων της Διαπλάσεως, τα όποια έφάνησαν κατά την Α' Τριμηνίαν του 1912, μου ήρσαν περισσότερον τα έξής δέκα, τα όποια αναγράφω κατ' αλφαβητικήν σειράν:

[Έπεται ο κατάλογος των ψευδωνύμων, το έν κάτωθεν του άλλου, και ή υπογραφή του έκλογέως.]

Κάθε ψηφοδέλιον έκλογέως μη έχοντος ψευδώνυμον, θά συνοδεύεται κατά τάνωτέρω από δεκάλεπτον γραμματόσημον, άν εινε συνδρομητής ή άδελφός συνδρομητού, και από τριανοντάλεπτον άν εινε άγοραστής.

Η διαλογή της Α' αυτής ψηφοφορίας θά μᾶς δώση τούς 20 πρώτους υποψηφίους διά την τελικήν έκλογήν.

Ψηφοδέλτια εινε δεκτά μέχρι της 15' Απριλίου ε. ε το βραδύτερον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

εις το τέλος προσέτει. «Αλλά μη νομίζεις ότι παραμελώ τα μαθήματά μου. Κάμνω επίμελως και τα δύο. Και την Διάπλαιν κατατρέφω και τα διάφορα μαθήματά μου μανθάνω. Ευγε! έτσι κάμνω όλα τα καλά παιδιά.

Ελληνική Θεότης, σήμερα μόνον έλαβα ένα γραμματάκι σου με ημερομηνίαν 30 Ιανουαρίου. Δεν ήξευρω κ' εγώ πώς συνέδη. Εις την ερώτησιν σου περιτόν ναπαντήσω, διότι τ' Αποτελέσματα τα είδες. Ο Μάθρος Γάτος δεν ένθυμοόμαι πιά πώς έλέγετο. Εινε τόσος κατός!

Αυτό συνέδη, Έξόριστε Αθίς. Έξανάστειλες το διηγηματάκι σου, κ' εγώ κατά λάθος έφύλαξα το παλαιόν εις το χαρτοφυλάκιον των νέων. Έτσι έληρωθή δύο φορές. Χαίρεται στείλας εις την Κολόμπαν.

Όραίος έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έξομαδά και οι έξής: Νεράιδα του Έξοριστε (την όποιαν εύχαριστώ και διά το ξεπάθωμα.) Δουλοδδι του Βράχου, Άν. Π. Καληφάνη, Σαντελαίρη (δεν εύθύνομαι διά τας Μικράς Άγγελίας, όταν δημοσιεύη κανείς έκεί μίαν ύπόσχεσιν και δεν την τηρή.) Υψηλή Στοιγγή, Σουλβία, Γοργώ (τί ωραίο γράψιμο!) Γλυκοχάρμα, Δόν Κολοκούδας Πάτερας (γιατί με δύο ταύ;) Μικρά Άριστοκράτους, Έλληνικόν Αίσθημα (εινε κορίτσι) και Άηληπιούμενη Κόρη.

Να και ο Φοίβος. Ο πρώτος μου Πράκτωρ εις την Άμερικήν. Θά διαδώση το περιοδικόν μας και μεταξύ των Έλληνοπαίδων του Νέου Κόσμου, διά το όποτον έσχη δραστηρίως. Τόν εύχαριστώ πάρα πολύ.

Ο Θαλής, ένθουσιώδης μου φίλος, μου περιγράφει με πόσην άληθοσίαν να διαβάξῃ. Και

Εγχοίονται: «Ανοιχιάτικες Έμμορφίες» της 'Ηχούς της Καρδιάς.—«Τό πουλάει, του Έσπερου».—«Τό σκυλι και το γατί» του Τριαν-

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγχοίονται: «Ανοιχιάτικες Έμμορφίες» της 'Ηχούς της Καρδιάς.—«Τό πουλάει, του Έσπερου».—«Τό σκυλι και το γατί» του Τριαν-

